

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Mgr. L. M.

proti

žalovanému

Česká advokátní komora,

se sídlem Národní 16, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 3. 10. 2013, č. j. K137/2012,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 3. 10. 2013, č. j. K137/2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti výroku 2) rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 12. 4. 2013, sp. zn. K 137/2012, jímž byl žalobce uznán vinným kárným proviněním tím, že poté, co v době od roku 2005 do roku 2011 poskytoval právní služby S.S. a mimo jiné dne 30.8.2009 sepsal S.S. a své manželce H.M. jako svým klientům smlouvu o sdružení a v souvislosti s poskytováním těchto právních služeb získal informace o S.S. a poté, co H.M. dopisem ze dne 1.6.2010 sdělila S.S., že ho vylučuje ze sdružení a současně ho vyzvala k vypořádání zaniklého sdružení a poté, co mezi H.M. a S.S. vznikl spor ohledně vypořádání zaniklého sdružení, v přesně nezjištěný den, převzal v této věci zastoupení H.M. proti S.S. a dopisem ze dne 21.9.2011 sdělil právnímu zástupci S.S. advokátovi JUDr. J.K., že vypořádací podíl S.S. je ve výši max. 70.000,- Kč a že proti této pohledávce S.S. započítává M. svoji pohledávku ve výši 88.950,- Kč, kterou jí postoupil smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 15.2.2010, jakožto pohledávku za svým bývalým klientem S.S. v celkové výši 88.950,- Kč z titulu jemu vyfakturované a jím nezaplacené odměny za poskytnuté právní služby v době od roku 2005 do roku 2011, tedy
 - nechránil práva a oprávněné zájmy klienta,
 - při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě,
 - při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel Pravidla profesionální etiky, ukládající mu
 - povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu,
 - povinnost dát přednost oprávněným zájmům klienta před vlastními zájmy,
 - neodmítl poskytnutí právních služeb, jestližev téže věci nebo ve věci související již poskytl právní službu jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právní služby žádá,
 - informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, by mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit,čímž porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/96 Sb. o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dále ust. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii a za to mu ve smyslu § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/96 Sb. o advokacii v platném znění bylo uloženo kárné opatření - pokuta ve výši 20.000,- Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že návrh smlouvy o sdružení mezi H. M. a S. S. vypracoval jako soukromou výpomoc rodinnému příslušníkovi a známému, nikoliv za úplatu a jako soustavné obstarávání cizích záležitostí, ani v rámci zastoupení kteréhokoli účastníka, či na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, aniž bych to vykonal jako právní službu při výkonu advokacie. Nešlo tedy o právní službu ve smyslu ust. § 1 odst. 2 zákona o advokacii a výkon advokacie ve smyslu ustanovení čl. 4 odst. 4 Pravidel profesionální etiky, tedy o službu, kterou by bylo možno zohledňovat ve vztahu k následným právním službám a schopnou vyvolat důsledky podle ust. § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii. Tuto výpomoc poskytl žalobce mimo výkon advokacie své manželce k její právní ochraně a má za to, že ve své době tato výpomoc byla i ku prospěchu S. S., jejího budoucího společníka ve sdružení, který návrh smlouvy o sdružení přijal. Informace o, nebo od S. Š. ve vztahu ke smlouvě o sdružení žalobce nezískal v souvislosti s poskytováním právní služby. Klientka H. M. měla ze vztahů ze smlouvy o sdružení informace stejné a širší a žalobce tudíž při jejím zastoupení ve věci vypořádání sdružení použil pouze informace poskytnuté klientkou v rámci její součinnosti. Právní služby poskytované žalobcem v minulosti S. Š. nebyly právními službami poskytovanými v téže věci nebo ve věci související s právní službou poskytovanou H. M. ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 písm. a), zákona o advokacii. Informace, které žalobce měl o bývalém klientovi (S. S.) nebyly ke vztahům ze smlouvy o sdružení mezi H. M. a S. Š. a k řešení jeho vypořádání informacemi, které by mohly H. M. při zastoupení neoprávněně zvýhodnit. Jednalo se o zcela nové vztahy, při kterých byly jakékoliv starší informace o bývalém klientovi nepoužitelné. Navíc o postoupených dlužných pohledávkách za S. Š. žalobcova manželka (postupník H. M.) sama věděla, jelikož působila v jeho advokátní kanceláři jako osoba spolupracující, v postavení osoby podle ust. § 21 odst. 9 písm. a), která byla ze své pracovní činnosti seznámena s vyúčtovanými věcmi a existenci pohledávek. Nadto existence zvýhodňujících informací použita v odůvodnění napadených rozhodnutí, je toliko hypotetická, a v kárném řízení nebyla nijak prokázána. V převzetí zastoupení H. M. ve věci vypořádání zaniklého sdružení proti S. Š. tedy žalobci překážky uvedené v ustanovení § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii nebránily.
3. Dále žalobce uvedl, že ustanovení zákona a stavovských předpisů jsou zde pro právní jistotu jak klienta, tak advokáta ve vzájemných vztazích. Tato právní jistota, daná ustanovením § 1 odst. 2 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 4 Pravidel profesionální etiky (co do definice právní služby a výkonu advokacie tedy soustavně a za úplatu), byla napadenými rozhodnutími a jejich odůvodněním narušena a rozhodnutí těmito předpisy odporuje. Názor vyslovený v odůvodnění napadených rozhodnutí může být případně námětem k legislativním změnám zákona o advokacii a stavovských předpisů, nicméně dokud nebude přijat řádným legislativním procesem, nelze podle něho rozhodovat.
4. Pokud jde o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 34/2003, citované v odůvodnění napadeného rozhodnutí, to nelze v projednávaném případě aplikovat, neboť v něm jde o upřesnění a výklad k “výkonu advokacie” a nevztahuje se na činnosti konané mimo výkon advokacie.
5. Žalobce uzavřel svou argumenataci s tím, že svým jednáním nijak neporušil platné zákonné a stavovské předpisy, nenarušil zájmy klienta, ani čestné a svědomité jednání ani důstojnost advokátního stavu. Skutek, pro který byl uznán vinným kárným proviněním, se nestal, a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobce nijak neporušil povinnosti advokáta stanovené v § 16 odst. 1, 2 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Napadená rozhodnutí jsou nesprávná a odporují zákonu a stavovským předpisům. Navrhl proto, aby soud zrušil jak rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 3. 10. 2013, sp. zn. K 137/2012, tak i rozhodnutí Kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 12. 4. 2013, sp. zn. K 137/2012 v bodě 2) a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce ve své argumentaci přehlíží důkazy, jež byly provedeny v řízení, a to včetně své vlastní výpovědi. Z těchto důkazů především vyplývá, že pan S. Š. byl dlouholetým klientem žalobce, takže o něm musel mít mnoho informací, a sepsání návrhu smlouvy o sdružení tedy bylo dalším v řadě úkonů právní služby, nikoliv ojedinělou výpomocí. V odůvodnění kárných rozhodnutí se příslušné orgány vypořádaly se žalobcovými tvrzeními, skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a uložené kárné opatření je podrobně zdůvodněno. Výše pokuty leží při dolní hranici sazby. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 2. 1. 2012 se na Českou advokátní komoru obrátil pan S. Š. se žádostí o přezkoumání postupu žalobce jako advokáta, s tím, že ten měl zneužít informace, jež získal jako zástupce stěžovatele, a obohatit se na jeho úkor.
8. Šetření orgánů České advokátní komory (dále také jen „ČAK“) vyústilo v podání kárné žaloby, podle níž žalobce dne 15. 2. 2012 uzavřel jako postupitel se svojí manželkou a klientkou H.M. jako postupníkem smlouvu o postoupení pohledávek, kterou jí postoupil své pohledávky za svým bývalým klientem S.Š. v celkové výši 88 950,- Kč z titulu vyfakturované a nezaplacené odměny za poskytnuté právní služby od roku 2005 do roku 2011, a dále že poté, kdy v letech 2005 až 2011 poskytoval právní služby S.Š. a mimo jiné dne 30. 8. 2009 sepsal S.Š. a své manželce H.M. jako klientům smlouvu o sdružení a v souvislosti s poskytováním těchto služeb získal informace o S.Š., a poté co H.M. dopisem ze dne 1. 6. 2010 sdělila S.Š., že ho vylučuje ze sdružení a vyzvala ho k vypořádání zaniklého sdružení, a poté co mezi H.M. a S.Š. vznikl spor ohledně tohoto vypořádání, žalobce převzal v této věci zastupování M.H. proti S.Š. a jeho zástupci sdělil, že vypořádací podíl S.Š. je ve výši maximálně 70 000 Kč a že proti této pohledávce započítává M.H. svoji pohledávku ve výši 88 950 Kč, kterou jí postoupil smlouvu ze dne 15. 2. 2010 jakožto pohledávku za svým bývalým klientem S.Š. z titulu vyfakturované a nezaplacené odměny za poskytnuté právní služby.
9. Zde soud konstatoval, že s ohledem na to, že předmětem napadeného rozhodnutí byl již jen druhý bod kárné žaloby, zabýval se dále jen skutečnostmi vztahujícími se právě k němu.
10. Kárný žalobce v kárné žalobě ke druhému bodu uvedl, že kárně obviněný převzal zastoupení H.M. proti panu S.Š. ve věci vypořádání jejich zaniklého sdružení, ačkoliv předtím poskytoval právní služby i stěžovateli při zakládání sdružení a nepochybně o stěžovateli získal informace, které by v případném sporu mezi H.M. a panem S.Š. mohly H.M. neoprávněně zvýhodnit. Kárně obviněný byl poté, co mezi H.M. a panem S.Š. vznikl

spor, povinen odmítnout poskytování právních služeb v tomto sporu kterémukoliv z účastníků sdružení, tedy i H.M.

11. Žalobce se ke kárné žalobě vyjádřil dne 12. 12. 2012, namítaje, že v žádném bodě není důvodná. Ke druhému bodu žalobce uvedl, že návrh smlouvy o sdružení mezi H. M. a S. Š. vypracoval jako soukromou pomoc rodinnému příslušníkovi a známému, nikoliv za úplatu jako soustavné obstarávání cizích záležitostí, ani v rámci zastoupení kteréhokoli účastníka, či na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb. Nešlo tedy o právní službu při výkonu advokacie. Informace o nebo od S. Š. ve vztahu ke smlouvě o sdružení žalobce nezískal v souvislosti s poskytováním právní služby. Klientka H. M. měla ze vztahů ze smlouvy o sdružení informace stejné a širší a tedy žalobce při zastoupení H. M. ve věci vypořádání sdružení použil pouze informace poskytnuté klientkou v rámci její součinnosti. Převzetí zastoupení H. M. ve věci vypořádání zaniklého sdružení proti S. Š. mu tedy překážky uvedené v ustanovení § 19 odst 1 písm, a), c) zákona o advokacii nebránily.
12. Tuto svou argumentaci žalobce zopakoval i při jednání kárného senátu dne 18. 1. 2013.
13. Při odročeném jednání dne 12. 4. 2013 poté kárný senát rozhodl tak, že v prvním bodě žalobce kárné žaloby zprostil, ve druhém bodě však konstatoval, že žalobce se dopustil kárného provinění, neboť svým jednáním porušil ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s článkem 4 odst. 1 a článkem 6 odst. 1 Pravidel profesionální etiky advokátů ČR a dále ust. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii.
14. V odůvodnění svého rozhodnutí kárný senát uvedl, že žalobce převzal právní zastoupení své manželky H.M. proti S.Š. ve věci vypořádání vzájemných pohledávek H.M. a S.Š. ze zaniklého sdružení. K vypořádání rozdílů mezi vzájemnými pohledávkami své manželky H.M. a S.Š. započítal pohledávku H.M. ve výši 88.950 Kč, kterou získala postoupením od žalobce, čímž mělo dojít k úplnému vypořádání vzájemných pohledávek ze zaniklého sdružení. Žalobce dříve, nežli převzal právní zastoupení své manželky H.M., poskytoval právní poradenství vzniklému sdružení manželky H.M. a S.Š., počínaje sepsáním smlouvy o sdružení těmito účastníky sdružení a další právní rady pro sdružení. Žalobce se při poskytování právní služby jak sdružení H.M. a S.Š. tak při poskytování různé právní služby S.Š. nepochybně seznamoval s informacemi různého významu a důležitosti, nutnými pro činnost sdružení i pro řešení právních věcí samotného S.Š., které mohly mít význam pro posouzení oprávněnosti uplatňovaných nároků manželky H.M, proti bývalému druhému členu sdružení. Znalost těchto informací a jejich použití žalobcem pak mohla zvýhodnit manželku H.M. jak při stanovení rozsahu vzájemných nároků H.M. a S.Š. ze zaniklého sdružení, tak při vyhodnocení úspěšnosti vymáhání nároku H.M. proti S.Š. a stanovení vhodného postupu ve věci tak, aby byl zajištěn úspěch při vymožení nároku H.M. proti S.Š. Poskytování právní služby své manželce H.M. žalobcem v této věci je zcela zřejmé ze všech listinných důkazů i z výpovědi žalobce. Kárný senát odmítl jako zcela neopodstatněný názor žalobce, že právní úkony, učiněné jím v této věci pro svou manželku H.M., nejsou právní službou a že provedením těchto jednotlivých právních úkonů neporušil povinnost odmítnout poskytnutí právních služeb v dané věci. Kárný senát dospěl k názoru, že činnost prováděná žalobcem v dané věci pro svou manželku H.M. je právní službou, neboť žalobce využíval svých profesně odborných znalostí, které mu sloužily pro jeho výkon advokacie, ve prospěch své manželky a činil odborné právní úkony, směřující k dosažení cíle, sledujícího manželkou H.M., kterých by sama bez

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

provedení této služby zřejmě nedosáhla a je zcela nerozhodné, zda provedení těchto právních úkonů kárně obviněný učinil za úplatu či bezúplatně.

15. Kárný senát považoval za nepochybné, že došlo ke střetu zájmů mezi manželkou H.M. a bývalým klientem žalobce S.Š. a při řešení tohoto střetu zájmů žalobce využil znalostí a informací, které získal z poskytování právní služby svému bývalému klientovi S.Š., ve prospěch své manželky H.M. Skutek, kladený za vinu žalobci, se tedy stal a právní posouzení protiprávního jednání žalobce učiněné v kárné žalobě odpovídá stavu věci.
16. Při úvaze o druhu kárného opatření kárný senát zvážil závažnost porušení povinnosti advokáta, jeho osobní poměry a okolnosti, za kterých k porušení jeho právní povinnosti došlo, a jako přiměřené kárné opatření uložil žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč.
17. V odvolání proti tomuto rozhodnutí kárného senátu žalobce setrval na svém názoru, že návrh smlouvy o sdružení mezi H.M. a S.Š. vypracoval jako soukromou pomoc rodinnému příslušníkovi a známému, nikoliv za úplatu a nikoliv v rámci zastoupení kteréhokoliv účastníka. Nejednalo se tedy z jeho strany o právní služby a o výkon advokacie. Při zastupování H.M. ve věci vypořádání sdružení využil jen informace právě od H.M., navíc jakékoliv informace, které měl o bývalém klientovi S.Š., se netýkaly vztahů ze smlouvy o sdružení, a nebyly pro toto vypořádání použitelné.
18. O odvolání rozhodl odvolací kárný senát žalobou napadeným rozhodnutím.
19. Městský soud v Praze především konstatoval, že žalobní argumentace se v podstatné míře zcela shoduje s obsahem námitek uplatněných v odvolání proti rozhodnutí kárného senátu v I. stupni. Soud shledal, že s těmito námitkami se odvolací kárný senát v úplnosti a srozumitelně vypořádal; ostatně žalobce v žalobě ani nenamítal, že by argumentace odvolacího kárného senátu nebyla dostatečná či srozumitelná. Odvolací kárný senát instruktivně vyložil, proč považuje žalobcovo jednání za výkon advokacie – viz odstavec 2. na straně 3 napadeného rozhodnutí, jakož i to, proč nepovažoval za přijatelné, aby žalobce zastupoval svou manželku H.M. proti svému bývalému klientovi S.Š. (odstavec 1. na téže straně). Soud proto na tuto argumentaci bez dalšího odkazuje, neboť ji má za věcně správnou, a ztotožňuje se s ní. Žalobce v podané žalobě ostatně neuvedl nic více, než svůj nesouhlas se závěry, k nimž dospěl odvolací kárný senát, aniž by však vyložil, z jakých důvodů považuje tyto závěry za nesprávné.
20. Novým argumentem je pouze nesouhlas s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 34/2003, jež odvolací kárný senát citoval, s tím, že tento judikát není použitelný.
21. Odvolací kárný senát z uvedeného rozsudku citoval závěr, že výkonem advokacie není jen samotné poskytování právních služeb, ale také veškeré úkony, k nimž je advokát povinen v souvislosti s poskytováním právních služeb i poté, kdy je zastupování klienta ukončeno. Takové úkony činí advokát nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu advokacie.
22. Žalobce tomu oponoval s tím, že v daném případě není tento judikát aplikovatelný, neboť se v něm jedná o upřesnění a výklad Nejvyššího správního soudu k „výkonu advokacie“, jejíž součástí jsou i povinné úkony advokáta v souvislosti s poskytováním právních služeb, ovšem nevztahuje se na činnosti konané mimo výkon advokacie.
23. Městský soud konstatoval, že v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo především konstatováno, že pojem „výkon advokacie“ není zákonodárcem vztažen jako legislativní zkratka pouze a právě jen na vlastní poskytování právní služby advokátem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

klientovi. Skutečnost, že zákonodárce důsledně rozlišil v zákoně o advokacii pojem poskytování právních služeb a výkon advokacie vede k logickému závěru, že tam, kde použil pojem výkon advokacie, měl na mysli veškeré úkony advokáta, které tento činí v souvislosti s výkonem nezávislého povolání advokáta, tedy i ty, k nimž je povinován či které učiní v souvislosti s poskytováním právní služby na základě uzavřené smlouvy a to i poté, co je zastupování klienta ukončeno, přičemž je činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu svého povolání, tedy při výkonu advokacie. Lze tedy tento judikát použít právě na podporu argumentace, že výkon advokacie nespočívá jen v poskytování právních služeb, a že nároky, jež zákonodárce klade na advokáty, se nevztahují jen na to, co lze podřadit pod výkon advokacie v užším slova smyslu, ale že se týkají i další aktivity advokáta.

24. Nejvyšší správní soud dále uvedl:

„Pokud ustanovení § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání – advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 pravidel, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta chápat jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.“

25. Týkají-li se tyto nároky i jednání advokáta v ryze soukromé sféře, tím spíše je nutno vztáhnout je i na jednání, která advokát sice sice nekoná *stricto sensu* v rámci poskytování právních služeb, avšak která svou povahou a podstatou takovou službou – byť bez honoráře a bez smlouvy o zastoupení – jsou. Byl-li tedy pan S.Š. dlouholetým (2005-2011) žalobcovým klientem, jak žalobce sám uváděl, pak sepsání návrhu smlouvy o sdružení mezi H.M. a S.Š. v roce 2009 lze jen obtížně z tohoto vztahu vyjmout. Výstižně se k tomu vyjádřil odvolací kárný senát, když uvedl, že *„V žádném případě to neznamena, že by kárně obviněný v tomto případě náhle přestal jednat jako advokát.“* Pak ovšem nebyl shledán žádný důvod k tomu, aby toto žalobcovo jednání nebylo považováno za poskytnutí právních služeb při výkonu advokacie, se všemi důsledky ve smyslu ust. § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že odvolací kárný senát se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání a napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalobu proti němu proto soud podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalované žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.